

Üstâdın tevekkülü

Hazreti İsa (as) İncil’de demiş ki: “Ben gidiyorum, tâ size bir tesellici gelsin.” Yani Hz. Muhammed gelsin demesiyle Kur’ân’ın beşere gayet büyük bir neticesi, bir hediyesi tesellidir. Evet, bu dehşetli kâinatın fırtınaları ve tahribatlarından etkilenen insan için teselli ve istimdat noktalarını Kur’ân veriyor. Kur’ân insanoğlunu ayetleriyle de tevekküle sevk ediyor.

Meselâ: “Allah size yardım ederse hiç kimse galip gelemez. Eğer Allah sizi yüz üstü bırakırsa ondan başka size kim yardım edebilir. Artık mü’minler yalnız Allah’a güvenip dayansınlar.” İşte bu gibi ayetlerle tevekkülün önemini anlatıyor.

Allah’a tevekkül edenler ve dayananlar, gerçek huzuru bulanlardır. İşte Üstad Hazretleri de bunlardan biridir. Tevekkülü zirvede yaşayan bir âlimdir. Âdeta, “Hasbünallahi ve ni’mel vekil” ayetini yaşayan bir âlim. Fıtratındaki hadsiz acizliğiyle beraber ihtiyarlık ve gurbet içerisindeyken ehl-i dünya ona taarruz ederken, o sadece, “Hasbünallahi ve ni’mel vekil” diyordu.

Birinci Dünya Savaşı sonrasında Van’a dönünce medresesinin yıkıldığını, talebelerinin vefat ettiğini görür. Etkilenir ve o hâletkeyken dünya kendisine korkunç gözükür. “Bin gözüm olsaydı biniyle ağlayacaktım” diyerek ifade eder içinde bulunduğu ruh halini. “Hasbünallahi ve ni’mel vekil” ayetine başvuruyor. Teselli onda buluyor ve bu ayetteki ilaçları kullanıyor.

Risale-i Nur’ların ilk yazıldığı dönemlerde sürgünle, idamla, hapisle, tehdit ediliyor. Ama dağlar gibi sarsılmayan bir imana sahip olan Üstad’ın tevekkülü de o nispette büyüyor ve cevap veriyor onlara, “Anadolu’nun her yeri benim, hapishaneler birer medrese-i Yusufiye ve ölüm de ahiret âlemlerine gidebilmem için bir pasaporttur” diyor. Hayattan usandırılıyor, hapsin dışında hapisten daha ziyade bir hapis yaşıyor ve her fırsatta incitmeye çalışılıyor. Bütün hayatı harp meydanlarında, esaret zindanlarında, memleket mahkemelerinde geçiyor. Çekmediği eza, görmediği cefa kalmıyor. Onun en metin melce ve siperi “Hasbünallahi ve ni’mel vekil” ayetinin hakikati. Yaşananlara sabır ve tahammül içinde şükür ve tevekkül etmek, “Kadere iman eden, kederden emin olur, düsturuna teslim olmak vazifemizdir” diyor.

Nihat Yazar’ın insana dehşet veren ve Üstadın yaşadığı şartları ifade eden bir ifadesi var: “Nasıl Kudüs-i Şerif Yahudilerin vahşetine ve peygamberlerine yapılan zulümlere sahne olmuşsa, Afyon şehri de insan haklarının çiğnenip çarmıha gerildiği ikinci şehir oldu.” Afyon’da soğuk koğuş içerisinde tecrid-i mutlak içinde bırakılıyor, zehirleniyor, hasta ihtiyar haliyle aylarca ızdırab çektiriliyor. Hiçbir talebesinin kendisine hizmet etmesine izin verilmiyor. Teşebbüs edenler

falakaya yatırılıyor. O korkunç şartlar altında kendi kendine ölüp gitmesi bekleniyor. Üstadım, ne kadar çok sıkıntı çekiyordu. Yine de risale telif etmekten vazgeçmemiştir. Zira bu hizmetin durmayacağını biliyor ve Yaradana güveniyor. Bir tek gayesi var; Bolşevik kuşlarının öttüğü bir zamanda gençliğin imanını kurtarmak. Bu gayeden zerre sapmıyor, hiçbir hal onu yıldırmıyor. Barla’da birkaç kişiyle başlattığı hizmetin bir gün dünyayı saracağının eminliği içerisinde tebessüm ediyor yaşananlara. Nokta-i istinadı Yaradan. “Onlar beni bir köyde mahpus zannediyorlar, bilakis Barla bir kürs-i ders oldu ve buradan hakikatler Anadolu’da yayılacak!” diye haykırıyor. Denizli mahkemesinde idamla yargılanırken ve bütün dünya aleyhindeyken, “Kardeşlerim, merak etmeyiniz, Nurlar parlayacaktır” diyebilecek kadar güveniyor Yaradana ve sarsılmıyor. Kelimeler anlatamaz, Üstadın olaylar karşısında Ağrı Dağı kadar dik duruşunu sağlayan tevekkülünü.

Demek, büyüklerin tevekkülü de bir başka oluyor. Hira’da Peygamberimizin yanında en yakın arkadaşı vardı sadece. Bir adım ötede kin ve adavetle tutuşmuş yürekleriyle müşrikler onları arıyordu. Güveniyordu Sahibine peygamber; sebepler sukut etse de, emindi... Teselli veriyordu dostuna. Bir de Hacer Annemizi hatırlayalım; İbrahim Peygamber onu Arap çöllerinde küçük bebeğiyle yalnız bırakıyordu. Ama hiç üzülüyordu Hz. Hacer. Zira ruhu, “Allah bize yeter, O ne güzel vekildir” ayetinin sırrıyla nefes alıyordu. Vekil seçtiği, kumlar arasından su veriyordu İsmail’ine. Ruhu huzur doluydu, emindi kâinatın hadiselerinden ve kana kana içiyordu kendisine hediye edilen sudan. Üstadım bu kadar çok güvenmeseydin Yaradana, nasıl dayanırdın sana yapılanlara?

Bizim Aile Dergisi Nisan 2010